

Fa Ede

Vers a kukában

I. A.

gyere Mami nyitom a strófa-kaput fekete ruhád
 suhogjon békét hozva öltözz fel
 emlékképeimbe sötét verssorokba töltsd meg
 jószágod mosolyával most e negyedik sort
 eres kezed hívom sűrögjön megint főzhető csodák körül

I. B.

jöjj vissza
 „Mámi-Bama”
 fogatlan vén boszorkány
 halljam – újra – ahogy varjúként rikácsolsz
 minha az őszi ég tőle kavargogna
 károgó madarai
 a nyelvéről szállnak:
 egy papírcsákóm a lépcsőd „ékesíti”
 sárkefédet a mosdóvízbe dobtam
 vagy kutyaszaros lábbal léptem a szobádba?
 elkövettem én (azóta is) minden bolondságot
 de most vágd hozzám a halálotat is!
 majd rángasd le Istent a harangzenés égből
 mert jaj jaj nem nyúlik a rétes
 filmesüljön eggyé a képed Drakulával
 ahogy megmaradt fogad kivicsorít a rémmese végéből:
 ijeszteni jó azt ki boldogan retteg de nagyon utál félni –
 legyen TELJES a rajz:
 a pro és kontra minden fényét-árnyát:
 lássam hogy ki voltál...

II. A.

Mamóka szavakból rakok össze most „tisztaszobát”
 igen ez az csorgass mézet telt aranyat az elképzelt kenyérre
 s ébreszd Sámson a Bibliából vályogvaskód mintha szárnya volna
 átleben mítoszon meséken...

II. B.

Mámi Mámi
 minden patkánylyukat besároztál?
 sár és mész bűze a szúvas ág alatt
 belehempereg a rongyszőnyegbe
 átszaglik a függöny faltjain –
 e nagy szegénységen nevet egy haspók
 mézesbögre
 és a vázából kihabzó virág is –
 sűrögsz-forogsz:

a Nap helyébe kel föl a kalácsod mámorosan forgó mákspirállal
 vele akarod eltakarni a hatnapos gyötrelmet:
 a Jobbik Énem
 hogy szurkol Neked!
 a Rosszabbik rád mordul: „kicsinyes igyekezet!”
 nézd: csak ímmel-ámmal majszol a család
 étvágytalanságuk
 az emlékező ínynek is epeízű –
 ez az ünnep-délután sem
 több vagy jobb a mímelt nyugalomnál:
 a köznapok
 napóra-ege most nem követelőzik
 s mégsem lesz időtlen-átlátszó:
 hiába citálsz sokszor hallott kábító meséket
 idill áporodik
 Bibliád doha köré –
 kint kakastorokból harsog az idő...

III. A.

s most Mamka nézd csak: ösvényt kígyóztat könnyed-ta-
 vaszjárót e szaggatott versszak szavam röptéhez a kedvet Te
 adod! hát magyarázd elő földből a gyigvikomát s a felhőből a bárányt:
 nem akarok én vénebb lenni Nálad (vagy épp az oszágútnál...)

III. B.

Mamus

mért lendülnek Feléd ezek a valóságot-kicifrázó és eldurvító izgága
 szavak? életet-halált-megítélő bölcs mesék hiányzanak?: sorsok
 buktak el s kaptak Tőled humoros fölmentést míg békakorál lengette
 az égbolt lepedőit vagy pacsirtafütty fonta körül rekedt hangodat:
 gyilkosokon és basáskodókon
 a parasztképzélet
 igazságosztó
 botütése
 csattant
 majd

meg-megkondult
 időmélyben
 egy törökkori
 népmonda
 harangja

(... hívók helyett is
 ellen tudott állni...)
 szájak

sorával
 tudtad
 mondtad
 el

túnékenyebb mámor mint akármi
 a pasák
 helytartók
 funkcik rémuralma:
 ki TÚRNI tud
 erősebb lesz
 minden félelemnél:
 ősanyám
 te ősanád
 kezével
 vezettél:
 hány élet- és halál-hordalékán
 kígyózott át
 a szó –
 – búvópatak
 míg a réti út a „századokba” ment?

(...ILYEN HÉTKÖZNAPI A „TÖRTÉNELEM” ...)

IV. A.
 mintha nem merne múlni az idő
 mintha
 vezetne
 egy vén úton
 megyek
 mintha
 a gyerekség
 nem kötődne
 testhez
 mintha nem lennék
 Nála öregebb...

Egy ÍRÓ(toll)RÓL

(részlet)

I.
 tollat
 tollforgatót
 elfeled a Vers
 jelentés-köldökére bámul
 s míg mindenhez
 szó – közel van
 vagy épp jelkép – távol
 szétszedi
 összerakja

s újjágyúrva
MEGTAGADJA
percnyi önmagát
mint tárgy mely
TEREMTŐDIK:
a növő VILÁG...

II.

maradi elfogultság? lehet: csak ez a vén kézműves szerszám
képes könnyedén átlendülni a Megvadult Képzelet és a Földhözragadt
Valóság közti szakadékon
azért írsz (fürg) tollal hogy még jobban kilökd átforgasd és helyére
tedd – hasztalan is – a „kizöklent világ” pár dirib-darabját
ez a toll háló és szigony egyben: fennakad rajta mindenféle csillognikész —
– kész és dobd – el – szagú zsákmány, s ha mindez túl nehéz: irónikus
kérdőjellé görbül és saját megkínzott hátába röhög mert sírni
nem óhajt...
ez a toll – néha – az idő hulladékalmát is elsöpri előkotorja
a gyerekkori kertet beszélő virágokkal és elámult holdjával de
ha tovább piszkál az avarban elébe tűnik s visszariasztja egy ismeretlen tájék...
ám ez a toll téglá malter és kőműveskanál is fölépíthetsz vele olyan palotát amiben lakni ezer évig kéne...

III.

ez a toll nem túri hogy földigérő szakálat eresztess s belebotolj az idő koloncába ollóvá változik és
nyissz-nyessz levágja majd önmagánál erősebb lesz: átfirkálja a jelzőket egy-egy hirtől-hangos hazúg név
előtt vagy rang-piramisok alá feszül önmagának-hazudott-erővel s úgy tesz mintha feldöntené a „gőgöt” ez a
lúdtoll-utód elő-előszed a múltból-jelenből egy-egy kába szentet (szentsége bohócot!) magasba lendíti
persze egy kis gúnyt lök a röptébe utána nyúl röhögő tisztelettel s felszúrja mint egy lepkét az égbolt kar-
tonjára néha a Nap helyébe...

IV.

ez a toll ezer évvel ravaszabb s bölcsőbb mint te teret szót csöndöt teremt a belső sokaságnak s
mintha élne minden bent-kavargó ásatag mai s eljövendő lény: egészen egyik sem vagy s a Mágia
örvényében mégis mindegyik a felizzó toll fényt villant át életem-halálon: ott időzöl korszakokká-robbant-
percekig...

V.

ez nem lehet	a jelennel
egy-emberes:	eggyé-izzik
tollad	szitokkal is
sokezer év	eget
s erdőnyi kéz	tisztít – –
fogja –	örök-vágyú
görcs bénítja	illó -
alkuvását	a vers
jövő vonzza	mindig
szárnyalását	vízre-írt szó...

VI.

lksz dühös lett amint e művét elolvasta
olcsó manírok!” – aztán újra elolvasta

„milyen patetikus és álcinikus voltam – egymással ütköző
és külön polcra tette...

Pillanatkép

felforrt a nyárkatlan
pohárnyi sörrel húsöl
a csehó nem figyel rá
egy szex-pletyafészek „titkokat takat-tár
két szőrös fülnek

egy munkanélküli
morog a kormányt csepiüli
kissé odébb

majd mindketten
fölszállnak
röpül a
két csoroszllya

amott plakátnyelven ordít egy nagy vetélkedő
ám a jövő a három kölyöké verebeket dobálnak vadalmával
mellettük gazdag fickó száguldozik zsi-zsú csak 100-on felül úri
rincs-roncs
bringát
tipor
elzörög
egy csóró

a kutyák is
fölrepülnek
a boszorkák
után
s röptükben
acsarognak
a Napra

mert egyre harapósabb...